

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr.126.663 van 19 december 2003
in de zaak A. 97.651/XIV-791.**

In zake : XXX, alias XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat N. BIELEN,
 kantoor houdende te 3500 HASSELT,
 Sint Truidersteenweg 10

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door:
de minister van Binnenlandse zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, alias XXX, van Pakistaanse nationaliteit, op 20 november 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het bevel om het grondgebied te verlaten van de minister van Binnenlandse Zaken van 5 november 2000;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting van de verzoekende partij teneinde te worden gehoord;

Gelet op de beschikking van 4 augustus 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 8 oktober 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad C. ADAMS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. HENDRIX, die loco advocaat N. BIELEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd
H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State,
gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 24 oktober 2000 en zich vluchteling verklaart op 24 oktober 2000; dat op 5 november 2000 de minister van Binnenlandse Zaken haar een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten geeft; dat dit de thans bestreden beslissing is, die luidt als volgt: “artikel 7, eerste lid, 1/: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met visum”; dat op 21 februari 2001 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

2.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij een eerste middel aanvoert dat luidt als volgt:

“Eerste middel: schending van artikel 1, A2 van de Conventie van Genève van 1951 in samenlezing met de artikelen 48 en 49 van de wet van 15.12.1982 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna genoemd ‘de Vreemdelingenwet’).

Verzoeker meent dat uit het voorgaande volgt dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 1 A2 van de Conventie van Genève van 1951 in samenlezing met de artikelen 48 en 49 van de Vreemdelingenwet. Dat verzoeker wel degelijk aan de vier voorwaarden van deze artikelen voldoet:

1. Zich buiten het land van herkomst bevinden

Verzoeker bevindt zich uiteraard buiten zijn land van herkomst, Pakistan.

Hij bevindt zich sinds 24 oktober 2000 in België en heeft onmiddellijk na zijn aankomst, zijnde op 27 oktober hier asiel aangevraagd.

2. Gegronde vrees voor vervolging

De vraag is of verzoeker kan terugkeren naar zijn land van herkomst zonder gevaar. De Belgische overheid meent dat dit kan aangezien verzoeker, door te trachten België te verlaten, de wil heeft geuit niet meer in België te willen blijven.

Nochtans heeft verzoeker hierboven uitgelegd dat hij niet in vrije wil België verliet. Zijn begeleider had hem beloofd hem naar de USA te brengen. Hiertoe betaalde de vader van verzoeker maar liefst 1.200.000 roepies. Zijn begeleider dropte verzoeker echter in Brussel bij een vriend op 24.10. Aangezien hij toen niet meer kwam opdagen, diende verzoeker in België een aanvraag tot asiel in.

Toen de begeleider later toch kwam opdagen, vertelde verzoeker hem dat hij een asielaanvraag had ingediend.

Zijn begeleider volhardde echter in zijn plan en bracht verzoeker naar de luchthaven. Verzoeker wou echter in België blijven maar wist niet wat gedaan (hij kende niemand, had geen verblijfplaats en was kortom volledig afhankelijk van zijn begeleider).

Maar verzoeker kan ook niet terug naar Pakistan. Zijn geschiedenis van januari tot oktober 2000 toont voldoende aan dat hij in Pakistan voortdurend vervolgd wordt omwille van zijn geloof. Hij wordt daarbij beschuldigd van het verkondigen van zijn geloof en terrorisme.

Dat verzoeker dan ook meer dan gegronde redenen heeft om te geloven dat hij bij terugkeer zal vervolgd worden.

3. Omwille van religie, ras, nationaliteit, behoren tot een sociale groep of een politieke overtuiging.

Verzoeker wordt vervolgd omwille van zijn geloof, Ahmadi.

Zoals reeds uitgelegd vormen de Ahmadi-moslims de absolute minderheid in Pakistan (iets meer dan 5 miljoen personen) en worden zij onderdrukt door de Khatm-e-Nabuwat-moslims die met meer dan 140 miljoen zijn.

De wetten zijn nu zo in Pakistan dat een Ahmadi kan vervolgd worden wegens het verkondigen van zijn geloof.

Het is duidelijk dat de Pakistaanse overheid (Khatm-e-Nabuwatmoslims) denken dat verzoeker dit doet en dat hij om deze redenen gezocht wordt.

Zolang de wetten opzichts de Ahmadi's niet veranderen in Pakistan, kan verzoeker dan ook niet terugkeren.

4. De bescherming van het land van herkomst niet kunnen of willen inroepen.

Aangezien verzoeker gezocht wordt door de overheid en verschillende keren gearresteerd werd door de politie, is het duidelijk dat hij de bescherming van zijn land niet kan inroepen, zolang de Ahmadi's niet geduld worden.

Dat de situatie in Pakistan trouwens heden alleen maar escaleert;

Er zijn officiële berichten dat in de afgelopen twee weken minstens 12 Ahmadi's gemarteld en meer dan 30 verwond werden (hoeveel zijn er dit dan officieel wel niet). De situatie is zelfs zo zorgwekkend dat Amnesty International een officiële vraag gesteld heeft aan de Pakistaanse overheid om de situatie te onderzoeken.

Verzoeker hoopt dat internationaal ingrijpen zal volgen.”;

2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij in de memorie van antwoord repliceert als volgt:

“Samengevat voert verzoeker in een eerste middel aan dat hij wel degelijk voldoet aan alle criteria van de Conventie van Genève om erkend te worden als vluchteling.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker voorbij gaat aan het feit dat de beslissing werd genomen op grond van artikel 52 van de Vreemdelingenwet, omwille van het feit dat verzoeker zich niet aanbood voor verhoor. Dat gegeven wordt door verzoeker nergens ontkend.

De bestreden beslissing kon op wettelijke basis genomen worden op basis van artikel 52 van de Vreemdelingenwet.”;

2.1.3. Overwegende dat de verzoekende partij in de memorie van wederantwoord verwijst naar het verzoekschrift;

2.1.4. Overwegende dat de verzoekende partij betoogt dat zij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden van artikel 1, A, 2), van het Verdrag van Genève; dat de bestreden beslissing evenwel enkel het bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten van 5 november 2000 van de minister van Binnenlandse Zaken betreft; dat derhalve het eerste middel niet dienstig kan worden aangevoerd;

2.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij een tweede middel aanvoert dat luidt als volgt:

“Tweede middel: schending van artikel 3 E.V.R.M.

Verzoeker kreeg het bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit komt in principe neer op het feit dat verwerende partij van oordeel is dat verzoeker naar zijn land van herkomst kan worden teruggeleid.

Verzoeker meent dat de beschrijving van de feiten voldoende aanwijzingen bevatten dat verzoeker bij zijn terugkeer het slachtoffer zal worden van handelingen verboden door artikel 3 E.V.R.M. (E.C.R.M. nr. 17.653/91, 04.06.1991 (x Frankrijk), rev. Dr. Etr. 1991, 483).

Het tweede middel is derhalve gegrond.”;

2.2.2. Overwegende dat de verwerende partij in de memorie van antwoord repliceert als volgt:

“In een tweede middel betoogt verzoeker dat een eventuele terugleiding naar zijn land van herkomst zou betekenen dat hij onderworpen zou worden aan onmenselijke behandeling en dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM.

Verwerende partij heeft de eer op te werpen dat verzoeker nergens heeft aangetoond, laat staan dat het uit het dossier blijkt, dat hij het risico loopt onmenselijk behandeld te worden bij een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst. Dit gegeven wordt versterkt door het feit dat verzoeker zich niet aangeboden heeft om zijn asielaanvraag verder te zetten.

Het tweede middel is in iedere hypothese niet ter zake, nu verzoeker naliel de asielpprocedure op te volgen. Nogmaals komt het de Raad van State niet toe de motieven die aan de grondslag zouden liggen van een asielaanvraag te evalueren en te beoordelen.

Het tweede middel is niet ontvankelijk en minstens ongegrond.”;

2.2.3. Overwegende dat de verzoekende partij in de memorie van wederantwoord verwijst naar het verzoekschrift;

2.2.4. Overwegende dat de verzoekende partij in een tweede middel de schending van artikel 3 E.V.R.M. aanvoert; dat deze bepaling eist dat verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat in het land waarnaar ze mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling; dat immers de bescherming verleend via artikel 3 E.V.R.M. slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing zal vinden; dat degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt zijn beweringen moet staven met een begin van bewijs; dat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 E.V.R.M.; dat de verzoekende partij zich in het middel beperkt tot de blote bewering dat “de feiten voldoende aanwijzingen bevatten dat verzoeker bij zijn terugkeer het slachtoffer zal worden van handelingen verboden door artikel 3 E.V.R.M.”; dat zij geen concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengt ter staving van deze kritiek; dat verzoekende partij derhalve niet aantoont dat zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling; dat het tweede middel ongegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat derhalve het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negentien december tweeduizend en drie, door :

de HH. C. ADAMS,

M. MILOJKOWIC,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC.

C. ADAMS.